

PRESSEMEDDELELSE NR. 68/26

Luxembourg den 7. maj 2026

Domstolens dom i sag C-747/22 | INPS (Social bistand og adgang til beskæftigelse – indirekte forskelsbehandling)

Adgang til social bistand og beskæftigelse: Krav om ti års bopæl udgør indirekte forskelsbehandling af personer med international beskyttelse

En udlænding med subsidiær beskyttelse i Italien blev frataget »borgerløn« (sociale ydelser ledsaget af en ordning for integration på arbejdsmarkedet), efter at en administrativ kontrol havde vist, at han ikke opfyldte kravet i italiensk ret om mindst ti års bopæl på det nationale område. Han anfægtede denne afgørelse ved en italiensk ret, som har forelagt sagen for Domstolen for at få afgjort, om dette krav udgør indirekte forskelsbehandling af udenlandske statsborgere. Domstolen fastslår, at tildeling af borgerløn er omfattet af princippet om, at personer med international beskyttelse og egne statsborgere skal behandles lige både hvad angår adgang til beskæftigelse og ret til en mindsteindkomst. Selv om bopælskravet anvendes ens på alle borgere, berører det hovedsageligt udenlandske statsborgere. Denne forskellige behandling er ikke begrundet i den omstændighed, at tildelingen af »borgerløn« ifølge den italienske regering indebærer en betydelig administrativ og økonomisk byrde. Den udgør derfor indirekte forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til EU-retten.

En person med subsidiær beskyttelse, der har haft lovligt ophold i Italien siden 2011, modtog »borgerløn«, som er en social ydelse ledsaget af foranstaltninger med henblik på beskæftigelsesmæssig og social integration. Tildelingen af denne støtte er underlagt et krav om mindst ti års bopæl i Italien, heraf uafbrudt i de sidste to år.

Efter en kontrol konstaterede det nationale institut for social sikring (INPS), at dette krav ikke var opfyldt. Det indstillede derfor udbetalingen af ydelsen til den pågældende modtager og krævede tilbagebetaling af de uretmæssigt modtagne beløb.

Den pågældende har anfægtet denne afgørelse ved en italiensk ret og har gjort gældende, at kravet om ti års bopæl udgør indirekte forskelsbehandling, eftersom dette krav er lettere at opfylde for italienske statsborgere. INPS har gjort gældende, at denne ydelse ikke har til formål at dække et primært behov, men henhører under beskæftigelses- og integrationspolitikken, hvilket begrundes, at der bliver stillet krav om en reel tilknytning til det italienske område.

Da den nationale ret anser dette bopælskrav for potentielt diskriminerende og uforholdsmæssigt, har den forelagt sagen for Domstolen for at få dennes vurdering af, om det er i overensstemmelse med EU-retten.

Domstolen fastslår for det første, at **»borgerløn« både udgør en foranstaltning med henblik på adgang til beskæftigelse, der er underlagt princippet om lighed mellem personer med international beskyttelse og egne statsborgere¹, og en social grundydelse i form af en mindsteindkomst, der ligeledes er omfattet af dette princip².**

For det andet **berører kravet om ti års bopæl**, selv om det anvendes ens på medlemsstatens egne statsborgere og på personer med international beskyttelse, **hovedsageligt udenlandske statsborgere og udgør indirekte forskelsbehandling** af disse, hvilket i princippet er forbudt.

For det tredje fastslår Domstolen, at **dette krav ikke er objektivt begrundet** i den omstændighed, at tildelingen af »borgerløn« ifølge den italienske regering indebærer en betydelig administrativ og økonomisk byrde, hvilket angiveligt skulle begrunde, at »borgerløn« forbeholdes personer, der er velintegreret i det nationale samfund.

Domstolen bemærker i denne henseende, at tildelingen af sociale ydelser til en person indebærer de samme omkostninger for den pågældende institution, uanset om denne person har international beskyttelse eller er statsborger i den pågældende medlemsstat.

Hvad angår foranstaltninger med henblik på adgang til beskæftigelse og sociale grundydelse, såsom »borgerløn«, giver EU-retten desuden personer med international beskyttelse ret til ligebehandling uden at give medlemsstaterne mulighed for at fastsætte yderligere krav eller begrænsninger ud over dem, der er fastsat af EU-lovgiver. I henhold til EU-retten er varigheden af disse personers ophold på en medlemsstats område imidlertid ikke et kriterium for, at de kan tildeles de pågældende fordele.

Et krav om ti års bopæl i den pågældende medlemsstat for at få tildelt disse ydelser er i øvrigt i strid med EU-rettens formål om at sikre et minimum af ydelser til personer med international beskyttelse, hvis status i sagens natur ikke er permanent, men kan tilbagekaldes, hvilket i givet fald medfører, at den berørte person sendes tilbage til sit hjemland.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse. Denne afgørelse er på tilsvarende måde bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og eventuelt et resumé](#) af dommen offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Dette følger af artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2011/95/EU](#) af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

² Som anført i artikel 29 i direktiv 2011/95.